

Universiteit
Leiden
The Netherlands

**Annotatie bij EHRM 5 september 2023, 44810/20
(Noorzae t. Denemarken)**

Noorloos, L.A. van

Citation

Noorloos, L. A. van. (2024). Annotatie bij EHRM 5 september 2023, 44810/20 (Noorzae t. Denemarken). *Crimmigraat & Recht*, 8(1), 62-63. doi:10.5553/CenR/254292482024008001006

Version: Publisher's Version

License: [Leiden University Non-exclusive license](#)

Downloaded from: <https://hdl.handle.net/1887/4172949>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

Annotatie kort

**EHRM 5 september 2023, 44810/20 (Noorzae t. Denemarken),
ECLI:CE:ECHR:2023:0905JUD00448102**

Marloes van Noorloos

Het EHRM wees op 5 september 2023 vier arresten over de verblijfsrechtelijke consequenties van een strafrechtelijke veroordeling in de context van het strenge Deense migratiebeleid.

De zaak Noorzae betreft een jongvolwassen man met de Afghaanse nationaliteit die al sinds zijn vijfde in Denemarken verblijft. Als 24-jarige krijgt hij een gevangenisstraf van een jaar en drie maanden opgelegd voor bezit van cannabis ter distributie, mishandeling, bezit van een mes, rijden zonder rijbewijs en poging tot bedreiging. In hoger beroep krijgt hij daarbovenop een uitzettingsbevel uit Denemarken en een terugkeerverbod voor twaalf jaar (waarna hij ondergronds gaat om deportatie te voorkomen). Daarbij neemt het Deense hof onder meer mee dat hij als minderjarige reeds voorwaardelijke gevangenisstraffen opgelegd heeft gekregen wegens enkele geweldsdelicten, en als volwassene boetes heeft gekregen voor onder meer diefstal en vandalisme. Daarom zou er een aanmerkelijk gevaar zijn dat hij in Denemarken nog meer delicten zou plegen.

Hoewel de Deense vreemdelingenwet in beginsel twaalf jaar uitzetting voorschrijft bij een dergelijke veroordeling, biedt deze wel ruimte voor een proportionaliteitsafweging in het kader van internationale (mensenrechten)verplichtingen. Het Deense hof heeft inderdaad een dergelijke afweging in het licht van artikel 8 EVRM gemaakt, waarbij het als criteria meeweegt de aard en ernst van de delicten, hoe lang de betrokkene al in Denemarken verblijft, de tijd die verstreken is sinds het plegen van het delict en het gedrag van de betrokkene in die periode, en de sociale, culturele en familiebanden met Denemarken en Afghanistan (hierbij gaat de Deense rechter af op EHRM 23 juni 2008, 1638/03 (*Maslov t. Oostenrijk*), ECLI:CE:ECHR:2008:0623JUD000163803, over het uitzetten van jongvolwassenen die zelf nog geen familie hebben gesticht – zoals ook het geval is bij deze klager). Voor het Deense hof wegen met name de aard en de ernst van de delicten, in het licht van eerdere veroordelingen, sterk mee in de motivering van het twaalfjarige terugkeerverbod.

Het EHRM accepteert dat de Deense rechter die criteria redelijk uitgebreid tegen elkaar heeft afgewogen en dat het terugkeerverbod niet ongelimiteerd is, en dat de strafbare feiten die aan de huidige veroordeling ten grondslag liggen van dien aard zijn dat hij ten tijde van die feiten een serieuze bedreiging van de openbare orde vormde. Toch heeft het Deense hof volgens het EHRM niet afdoende aangetoond dat er zeer serieuze redenen waren die de uitzetting en het terugkeerverbod konden rechtvaardigen. Daarbij neemt het EHRM in aanmerking dat eerdere veroordelingen van de klager als volwassene enkel boetes voor kleinere delicten betroffen, waar geen serieuze bedreiging van de openbare orde van uitging. Bovendien heeft

hij eerder geen waarschuwing voor uitzetting gekregen, noch een voorwaardelijk uitzettingsbevel, en heeft hij een 'relatively lenient sentence' gekregen. Ook heeft de Deense rechter niet meegenomen dat klager na zijn veroordeling in eerste aanleg en vrijlating zijn best heeft gedaan om in de Deense samenleving te re-integreren door therapie te ondergaan en zijn studie weer op te pakken. Het EHRM benadrukt nog eens dat de klager al 18 jaar in Denemarken woonde, waar hij als zeer jong kind was komen wonen, terwijl hij nauwelijks nog banden had met Afghanistan. Alles afwegende vindt het Hof het uitzettingsbevel met terugkeerverbod van twaalf jaar disproportioneel en concludeert het dat artikel 8 EVRM geschonden is. Zoals gezegd deed het EHRM op dezelfde datum (5 september 2023) tevens uitspraak in drie andere zaken betreffende uitzettingsbevelen door Denemarken, waarin het Hof een vergelijkbaar toetsingskader hanteert: *Sharifi t. Denemarken* (31434/21), *Goma t. Denemarken* (18646/22) en *Al-Masudi t. Denemarken* (35740/21). Waar de zaak Sharifi veel vergelijkbare elementen met de zaak Noorzae bevat (twaalfjarig terugkeerverbod; woonde sinds zijn negende in Denemarken; relatief lichte straf; crimineel verleden maar met name als minderjarige; geen eerdere waarschuwing of voorwaardelijk uitzettingsbevel) – en tevens tot een schending van artikel 8 EVRM werd geconcludeerd – was er in de zaken Goma en Al-Masudi sprake van een permanent terugkeerverbod dat het EHRM desondanks proportioneel achtte. Hoewel beide klagers sinds hun derde in Denemarken woonden, speelde hierbij mee dat zij reeds waarschuwingen en een voorwaardelijk uitzettingsbevel hadden gekregen en dat ze voor ernstiger feiten en tot hogere straffen waren veroordeeld.

Waar het Hof zich in die laatste zaken – en in algemene zin in uitzettingszaken (zie de analyse van H. Ní Chinnéide, 'The expulsion of migrants: the Court rules in four cases against Denmark this September', *Strasbourg Observers blog*, 20 oktober 2023, <https://strasbourgobservers.com/2023/10/20/the-expulsion-of-migrants-the-court-rules-in-four-cases-against-denmark-this-september/>) – niet te veel wil mengen in de beoordeling door de Deense rechter en terughoudend toetst, blijkt het Hof in *Noorzae* (en *Sharifi*) wel degelijk bereid om heel precies en kritisch te kijken naar de belangenafweging door de nationale rechter, ook wanneer het gaat om tijdelijke terugkeerverboden.